

Barcelona, 3 de juliol de 1931

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ANY LV - 2713

Preu 20 cts. - Atrassats, 40

El sol de la República

Serà poderós, federal i farà molta por a la gent negra,
que fins ara eren els amos.

CASA BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18 - Telèfon núm. 15247 - BARCELONA

Gran BASAR de Sastreria i Camiseria, sistema Nordamericà i a preus de gran liquidació

La nostra modernitat ens posa fora de tota competència per les raons següents

52 anys d'experiència
Capital propi formidable
Existències fantàstiques

La nostra producció reuneix els millors avantatges: adaptació a les exigències de la moda, millorament progressiu de la confecció, les millors teles emprades en les nostres labors, una rebaixa de preus continuada; tot això per oferir a la nostra joventut la indumentària més excel·lent i ensem més econòmica.

Secció preferent: la de Sastreria, ampliada amb un assortit immens i selecte de vestits per homes, jovenets i nois de totes les edats, des de 25, 40, 50 i 60 pessetes els més bons.

100.000 pantalons, a 5, 8, 10, 12 i 15 pessetes els més superiors.

En la Secció de Mida trobareu un assortit selecte de llanetes i estams de bon gust, última creació, i tall anglès, a 50, 60, 70, 80, 90 i 100 pessetes.

Tenim muntada una Secció ultraràpida que pot presentar els encàrrecs a les quatre hores.

Els nostres viatges continus a Paris i Londres ens permeten oferir la moda en el seu darrer moment. Les nostres escaparates us ho demostren.

Impermeables, trinxeres i Plomes, des de 15 ptes. Guardapols, des de 5,95, i gorres des de 0,95 ptes. Americanes Sport i Bruses Golf, des de 25 ptes.

SECCIÓ DE CAMISERIA

100.000 Camises blanques, des de 3,95 pessetes
100.000 Camises color, des de . . . 4,95 "
100.000 Païames, des de . . . 5,95 "
100.000 Calçotets, des de . . . 1,95 "

En la Secció de Camises i Calçotets a mida, tenim una gran existència en teles i dibuixos de totes classes, fins les més fines i selectes, que oscil·len, els calçotets, de 4 a 10 pessetes, i les camises, des de 10 a 25 pessetes.

Tots els nostres clients són obsequiats amb diversos presents i segells d'Estalvi Popular de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

Pensant en demà

PASSIÓ esquerrana. Disciplina esquerrana. Voluntat esquerrana. Sentiment esquerrà. Amb la tornada de Francesc Macià, Catalunya ha començat a escriure la segona part de la seva història política en el que va de segle. Durant trenta anys, el control de la política catalana ha estat en mans de la "Lliga Regionalista". Prat era Déu, i Cambó el seu Profeta. Ambdós homes, voltats per catalans il·lustres, d'un to dretà, o, a tot estirar, centre, varen anar donant a Catalunya un "sentiment" nacional, un "sentiment" patriòtic, un "sentiment", diguem-ne constructiu. La "Lliga Regionalista", formada en la seva major part per gent vinguda del carlisme envellit o del dretisme monàrquic que havia perdut el fervor dels Planes i Casals i Comes i Masferrer, va anar donant a Catalunya consciència de la seva personalitat. Però com a homes de dreta i de centre, en l'hora d'anar a transformar el "sentiment" nacional en "voluntat" nacional, que vol dir acció per aconseguir allò de que ja està saturat el poble, feren marxa enrera, per convertir el moviment polític pur dels primers temps en una organització de tipus oportunista, que era el que més enquadrava en homes de concepció irònica i escèptica davant de les virtuts del poble i de la vida, i volent fer de dalt el que creien, jo crec que sincerament, que mai el poble no faria de baix o, encara més, i ampliant les hipòtesis, tement el que fes el poble de baix, fer-ho ells des de dalt, per a evitar la violència al carrer. D'ací que, per exemple, els elements directius de la "Lliga Regionalista", en pactar amb el Madrid polític, tinguessin més contacte amb un home de les dretes, com Antoni Maura, que no pas amb els homes de concepció liberal, dels quals, més que no pas dels conservadors, podia esperar-se una major comprensió d'un problema tan profundament liberal com és l'anomenat cas de Catalunya. Clar que Antoni Maura havia emprat aquella magnífica fórmula política dita de "la revolució desde arriba", que interpretava perfectament els desigs d'homes tan escèptics com Francesc Cambó. En aquests trenta anys, la "Lliga" ha tingut de tal manera el control del moviment polític de Catalunya, que en molts i molts casos els nacionalistes republicans havien passat com traïdors a la causa catalana, i com veritables patriotes o com únicament patriotes els elements de la "Lliga". Aquesta força ha fet, val a dir-ho, molt de bé a Catalunya. També ha fet molt de mal. Potser l'accentuació dretista ha entorpit en mantes ocasions la resolució del nostre problema. Accentuació dretista que, en els moments culminants,

es manifestava en què en lloc de prendre el camí de l'esquerra, que a la fi volia dir alliberació, prenia el de la dreta, que volia dir estatificació, petrificació dels ideals catalanistes. Així, quan el pacte amb Polavieja; així, quan l'Assemblea de Parlamentaris; així, quan l'Estatut de l'any 1919; així, el 13 de setembre...

...Des del 12 d'abril ha canviat la fesomia de Catalunya. Ha desaparegut el control de la política catalana de mans de la "Lliga Regionalista", i ha passat a tenir-lo el nou partit de Francesc Macià. Això, molts ho interpretaran com una cosa passatgera, com un fenomen passavolant, però crec sincerament que el cop de Macià és, en la política catalana, un fet definitiu. Els vells cacics liberals i conservadors de fi de segle, quan veieren perdudes les seves forces, que passaven a mans dels regionalistes, també cregueren en la cosa pasatgera, però no s'adonaven que era un moviment de joventut, i que la joventut no recula pas mai. La política catalana ha passat a mans de les esquerres. No es mourà ni la fulla d'un arbre a Catalunya, sense el consentiment de Francesc Macià i dels seus homes. La "Conferència d'Esquerres", que va néixer modesta i pobre, de la qual es rigueren els senyorets d'"Acció Catalana" i els prudents de la "Lliga", en dos mesos d'existència ha passat a ésser l'eix de la política catalana i l'agent de relació amb les altres forces d'Espanya. Ara bé; en passar l'"Esquerra Republicana de Catalunya" a ésser la representació genuïna del poble, es troba, passat el període violent de la campanya electoral, amb la feixuga feina de construir un poble i una democràcia. El poble serà l'Estatut. Però, ¿i la democràcia? Heu-vos ací una de les responsabilitats polítiques de la "Lliga Regionalista", i en la qual és d'esperar que no caurà l'"Esquerra Republicana". L'educació catòlica del nostre poble facilita els messianismes, que no altra cosa són el creure en un o dos homes i en donar-los vots de confiança a cada instant perquè facin el que millor creguin convenient i acceptar-ho a ulls clucs. El messianisme, que és una malaltia dels pobles meridionals, té a Catalunya, com pertot, arrels profundes que cal extirpar, si és que volem crear una democràcia pura i neta, forta i segura, que faci impossibles els cops de mà dels audaços. Els partits polítics que es lliguen massa a l'existència d'un home desapareixen quan mor l'home que els condueix. El "canalejisme" acabà amb Canalejas; el "salmeronisme" amb Salmerón; el "castelarisme" amb Castelar. I no diem el federalisme, perquè amb la mort de Pi i Margall succeí una cosa ben tràgica, i és que aquell magnífic home, dotat d'una gran superioritat moral i material, no tingué vora d'ell més que pigmeus que no pogueren heretar d'ell dignament l'herència política que deixava. El cas és que tots els partits van vinculats a un messianisme lamentable i trist. L'"Esquerra Republicana de Catalunya", que neix, és filla d'una Conferència d'Esquerres. La seva actitud política fins ara va estretament lligada al nom de Francesc Macià; però Macià ha viscut en aquests darrers anys l'ambient civilitzat del món, i sap perfectament que el que cal per tal que visqui una idea i s'enforteixi una democràcia, és convertir els partits en escola de governants que puguin continuar gloriosament la història per ell començada. Cal que es pensi en l'endemà. Macià

no és, materialment, immortal. Pot faltar el dia de demà, que ben llunyà desitgem que sigui. I no voldríem que, amb la seva desaparició, desaparegués aquesta magnífica força esquerrana d'avui. Cal donar elasticitat al partit. Donar-li una veritable força democràtica, celebrar assemblees, escoltar la veu dels més. Ja sabem que això donarà molts ensurts i insatisfaccions; però és molt millor que en les assemblees de partit es creïn els homes que han de mantenir ben alta i ben pura la política de qui amb el seu noble sacrifici ha pres, als trenta anys de lluita, el control de la política catalana de mans de la "Lliga", per a donar-li una empenta i una voluntat, un contingut i una doctrina d'esquerra, que vol dir més humana, i que destrueix tota la influència daudetista, maurrasiana, demaistriana, que, per snobisme, patia el jovent intel·lectual de Catalunya.

FRANCESC MADRID

UNA RAÓ ÍNTIMA

Un dels regidors que amb més fogositat i riquesa d'arguments ha batallat en l'actual Ajuntament per tal que siguin expulsats els jesuïtes, va trobar-se un dia al cinema amb un regidor de la minoria.

Oblidant, com passa sovint, les actituds irreductibles que hom adopta en les sessions públiques, els nostres homes van emprendre una amical conversa.

—Però, escolteu—va dir de sobte el de la minoria, ja en el camp de les confidències—, què us han fet, a vós, els jesuïtes, que els teniu tan mala idea?”

L'altre, de moment, es quedà parat. De seguida, però, va refer-se i, amb el to i el posat dels moments de màxim ardor combatiu, replicà:

—Què m'han fet? Què m'han fet? Van pervertir un nebot meu!”

NO HI HA MANERA...

Romanones ha publicat uns articles parlant de la fugida de l'ex-rei, a la qual ha tractat de donar—inútilment—una certa grandesa.

Amb tot, ara i en moltes altres ocasions, Romanones, seguint el seu tarannà maliciós, ens ha fet conèixer curioses anècdotes d'Alfons XIII, que han posat de relleu tota la impertinència d'aquest monarca perjur.

Això, els nobles i palatins madrilenys no li han donat mai. Ara, sobretot, la conducta del comte, el que ells anomenen "claudicaciones del cojo", els ha produït una pregona aversió. Segons aquests aristòcrates, hom havia d'haver defensat el rei metral·lant el poble...

Romanones, però, sap que la cosa no tenia remei, i, contestant a un d'aquests obtusos nobles palatins que li retreia la poca manya que havia tingut en fer ressaltar noblement la figura del darrer Borbó, li va dir:

—No hi ha manera, no hi ha manera. Aquelles xifres del ministre d'Hisenda amb les dades de la fortuna de don Alfons ho malmeten tot. Els 100 milions de pesetes despullen de tota majestat l'exili reial...”

I, dient això, les llàgrimes li apuntaven als ulls: hi ha també, amic lector, un cinisme sentimental...

UNA FACÈCIA

Votar és el deure més sagrat d'un ciutadà. El ciutadà que no vota ungit d'una pregona emoció religiosa no és un bon ciutadà. Però...

Però sempre hi ha gent mofeta, incapaç de prendre's res seriosament. La mort i la vida, la pàtria i la humanitat, l'ordre i la confusió, la cultura i la incivilitat, tot és per ells motiu igual de burla i de facècia.

Si almenys, però, en la seva gràcia hi ha realment una mica de gràcia, aleshores el podem gairebé mig perdonar. I per això nosaltres, des d'aquest setmanari satíric, perdonem de bon grat, aquell elector bandarria de Sant Celoni que, en la seva papereta, estampà aquesta admirable candidatura *sui generis*:

Cardenal Segura
Alfons de Borbó
i
Llapissera.

DISCIPLINA!

La senyora d'un candidat dretista de la Lliga, home clerical i acabat, parlava en una tertúlia del resultat de les eleccions.

—El meu marit—deia—hauria pogut obtenir gairebé tants vots com Macià. Però, ai!, quines ganes de ficar-se en mals de cap. Com ell no ho necessita, ell mateix va recomanar als seus amics que no el votessin. Ja en tenim prou, amb el patrimoni, nosaltres.

Una altra senyora, amb molt bon sentit, va indicar-li que, essent així, el millor hauria estat declinar de formar part en cap candidatura.

—Això mai!—va replicar precipitadament la muller del candidat.—Cal sacrificar-se per la disciplina del partit...

EL TRIOMF DELS POCA-VERGONYES

El passat diumenge, a les dotze del migdia, a la plaça de Sarridà, un jove sortia de votar. Sortia content, orgullós. Era la primera vegada que votava.

Una senyora—per respecte injustificat i excessiu li diem senyora—el saluda, el detura. Parlen. Li pregunta d'on ve. El jove diu que de votar.

La senyora—massa respecte, massa respecte—diu, somrient:

—I per qui has votat?

El jove fa:

—Això ja no es pregunta! He votat per En Macià.

L'amabilitat de la senyora—no es mereix pas aquest tractament—es fon, s'eclipsa. No sabent què respondre, perquè l'acte del jove no li ha fet cap gràcia, s'acomia ràpidament i amb no massa cordialitat.

Quan és unes passes lluny, mormola:

—Tots els poca-vergonyes han votat per les esquerres. Es un comentari, i tothom té dret a fer un comentari. Nosaltres, però, també tenim un dret: el de creure'l una bestiesa.

La devoció del poble

—Així el portarem sempre; en palmes, perquè els sants d'aquesta mena s'ho mereixen tot.

Aquesta senyora—vaja, que no es podrà pas queixar!— diu que “tots els poca-vergonyes han votat les esquerres”. Aquestes paraules no tenen ressò, s'apaguen, tal vegada perquè l'acústica política del país no els és propícia. Però deixen, en canvi, rera seu una lleu pudoreta: pudoreta d'“Unión Patriótica”, d'“Unión Monàrquica”, de cardenal Segura, de Companyia de Jesús, de Lliga Regionalista (e. p. d.).

Ara bé; si tots els poca-vergonyes han votat les esquerres, a Catalunya, a Bascònia, a Castella, a Aragó, per tot arreu de les terres d'Ibèria no deuen quedar persones honestes, dignes, honrades. Perquè a les dretes no les ha votat ningú!

I el més trist del cas—ja veieu quines coses té la vida!— és que aquests poca-vergonyes portaran a Espanya la veritable República. I hi portaran l'ordre, el respecte, la intel·ligència, el treball, la llibertat i la civilització.

Cosa que si disgusta a aquesta bona senyora—quin tractament li donem!—, complaurà en canvi a molta altra gent. I sempre és una compensació.

VIRAI

L'escombrada que cal

Ens canssem de llegir pels diaris—molt principalment en els d'ideari esquerrà—que cal una escombrada general a totes les oficines públiques de la nostra ciutat, dels empleats que, mancats de tota idoneïtat i tan sols perquè eren monàrquics convençuts, va arrenjerar l'antic règim en les oficines oficials.

Ens canssem de llegir-ho, però sols sabem que s'ha intentat una o altra mida escadussera. Fins que s'hagi separat del servei aquestes serpetes que es complaïen—i encara ho fan, alguns—en molestar als ciutadans, no anirem bé.

Els que per una o altra cosa havem intervingut en els afers oficials, sempre hem vist que els ciutadans barcelo-

nins—no volem parlar de fora casa, perquè ens manquen dades per fer-ho—han estat víctimes de la febre burocràtica. Quan hem tingut la desgràcia de tenir algun assumpte per al qual ens ha calgut anar pel Govern civil, Ajuntament, Jutjats i Tinències d'alcaldia, ens ha calgut la paciència de Job—que, segons diuen, fou l'afortunat mortal que va tenir-ne més dosi—per tractar amb aquests senyors, la major part dels quals tenen l'os a l'esquena, i quan veuen un ciutadà, sembla que vegin arribar una pedregada. Us acosteu a la guixeta, contempleu una cara de pomes agres que fa becaines sobre uns plec de paper, i quan fa mitja hora que us espereu, us pregunteu vosaltres mateixos si aquells són els qui haurien de atendre-us. Si teniu la sort que us resolgui la qüestió, no haurà estat abans d'afluixar unes pessetes o un grapat de calderilla, suposant que s'hi conformi. Altrament, us convertireu en assidu visitant a aquella guixeta, i sempre trobaran taps en les vostres peticions.

A totes les nostres oficines públiques hi ha una colla de paràsits que fa por. No volem citar-ne cap especialment. Amb dolor hem de pluralitzar, doncs. I aquesta és l'escombrada que cal, senyors dirigents del carro administratiu republicà.

Si un ciutadà va al Govern Civil, a la Casa Gran, a la Generalitat, als Jutjats—principalment als municipals—, a Hisenda, a Correus, a Telègrafs, i a altres edificis que tenim escampats per la ciutat, ha de veure's atès amb amabilitat i sense que li buidin les butxaques. Els que estan rera una guixeta són pagats pel poble, i a ell es deuen. No són ni més ni menys que els de la banda de fora. Han de treballar per guanyar-se les mongetes, i han de tractar com a persones els ciutadans. I, sobretot, els caps de secció, han de posseir un bon esperit de ciutadania i fer complir als que tenen sota les seves ordres els més interessants paràgrafs del llibre que quan anàvem a estudi en deien “Urbanidad”.

DOMÈNEC DIUMENGE

Vetllem per la República

—Vés amb compte, que et segueix un pistolero, i es diu Alfons de Borbó.

La gallofa artística

ESTUDI CIENTÍFIC

La gallofa artística la integren tots aquells que al marge de l'Art viuen amb l'esquena dreta, es diuen artistes i no ho són, surten mapats als diaris, admeten intervius, reben homenatges, s'exhibeixen i tenen un bust de Shakespeare i un de Cervantes damunt d'una "Divina Comèdia" i al costat d'una novella del "Caballero Audaz".

Aquesta fauna és, per dissort, força extensa; la seva classificació exigeix un arxiu més voluminós que el de la corona d'Aragó; però malgrat l'esforç que requereix condensar el present estudi, tractaré de provar-ho.

Començarem pels "autors inconeguts", el més perjudicial de la "classe", o sia el senyor que cobra més pesetes que cap autor, "sense haver escrit mai res".

Aquest individu pertany a la família de les "sangoneres" "xuclopter sanguineus intellectualums", així els designen els savis morts de fam i de misèria que els venen les obres per un tros de pa, o que es parteixen el producte de la seva suor amb els "xuclopters", com a condició expressa per a estrenar.

D'investigacions realitzades pel signant del present treball es dedueix que el "xuclopter" abunda entre l'espècie "empresarium teatralium" o siga, aquells senyors que tenen teatre llogat o propi, tenen amistançada, o esposa legítima, i s'anomenen "protectors de l'Art".

El sistema de vida d'aquest individu està sotmès a un procés d'evolució curiosíssim.

Generalment, comença essent sabater, vetes-i-fils, llaurer, o tractant de bestiar.

A la seva adolescència la nutrició és deficient, perquè l'instint de rapinya i la ganduleria l'abstreuen per complet de les funcions contribuïdores al llur desenrotllament...

El "xuclopter empresarium" no comença a ésser interessant fins arribar a l'època de la crisi sensual, o sia, en entrar de ple en les seves funcions.

Llavors el "xuclopter" cerca fembra, generalment, entre la família "horitzontalum pseudo-artística", o siga la fembra que, fregant plats, somia en la purpurina de les llotges, el "tissu" i el "rimmel" de tres cinquanta. En aquestes circumstàncies té lloc la còpula.

En amor, el "xuclopter" sol ésser eminentment bigam, i s'han donat casos de poligàmia manifesta, tranquilament tolerats pel "xuclopter".

Aquest individu, per atendre a la nutrició llur i a la de les seves fembres, i fins a la dels companys d'alguna de les fembres, xucla la sang de l'"autorum teatraliorum", sense el qual no pot viure ni les seves fembres abillar-se amb "valenciennes"...

De com l'"autorum teatralium" no es pot desprendre de l'acció perjudicial del "xuclopter" és cosa que fins ara ha estat estudiada per insignes "gallofistes", sense cap resultat positiu. Les versions més dignes d'ésser admeses són les que sobre el particular dona el savi "Camelancium", això és:

"Que l'"autorum" és un ésser dèbilment constituït, sense organització de cap mena, car la que té, o sia "Societarium d'Autorums Ispaniarium", és alcavota indirecta de l'actuació del "xuclopter" i no tan sols tolera l'acció ultraillegal i perniciosa del "xuclopter", sinó que l'encoratja en la seva tasca destructora, administrant el producte de la rapinya del seu administrat, del qual en cobra una part.

—Amb una espasa com aquesta, la vaca unitària no pot existir.

En una paraula: la invasió del mortífer microbi pren caires alarmants, que amenacen destruir per complet la raça "autorum", i amb ella, com és natural, el producte "teatralarium". No cal, però, desesperar. Investigacions recents permeten acariciar encara una feble esperança... Els "autorums" tracten d'organitzar-se de nou i de ferm per a destruir, si cal, l'individu "xuclopter". Fiem en la ciència, i per damunt de tot, fiem en L'ESQUELLA DE LA TORRATXA.

XIFRÉ.

Dos senyors diputats

Angel Samblancat, Pere Coromines.

Heu-vos ací els dos diputats amics i companys nostres.

Nosaltres, que estem en contacte amb ells, estem joiosos de la victòria d'aquests amics nostres. No sols de la victòria obtinguda, sinó de la que obtindran, perquè sabem i estem segurs que Pere Coromines i Angel Samblancat són homes rectes, austers, que no s'han torçat mai per res ni per ningú, i sabran defensar amb energia les aspiracions del poble que els ha donat el vot.

D'aquests amics nostres no se'n pot dubtar, ni del seu republicanisme de tota la vida.

Pere Coromines, des de la seva tasca al "Poble Català" fins a la redacció de l'Estatut de Catalunya; Angel Samblancat, que els seus fills han après més aviat el camí de la presó per anar a veure el seu pare, que el camí de l'escola.

Vagi amb aquestes ratlles la nostra felicitació.

Estampes del camp

UN HOME ESTRANY

Alguna nit, ja alta la nit, trucava una mà amiga a la porta de casa. Era una mà de fina anatomia, colrada pel sol, de color de terra, seca—sempre em recordava un manyoc de sarments—, però cordial i noblement oberta. Mà d'home pròdig, acostumada a donar-se, i no de comerciant o de polític professional, acostumada a prendre. Era la mà del senyor Sever.

El senyor Sever entrava, tancava la porta rera seu, s'asseia vora la llar, atiaava el foc perquè fes flama, carregava la pipa, la encenia.

Després, deia:

—He vingut a fer-li una estona de companyia. No el destorbo pas?

I somreia.

I callava. El senyor Sever era un dels homes que més i millor han posseït aquesta ciència de saber callar. I és que era un home estrany, un home que defugia el tracte amb la gent, un misantrop, un solitari, més aficionat al monòleg que al diàleg.

El senyor Sever és, físicament, menut, secardí; camina amb el cap cot, no pas per senectud, sinó pel costum de meditar, de somiar despert i perquè així evita veure la gent que el volta. Té el cabell de color de cendra, el rostre de color de terra, i els ulls de color de mar. I té un bigoti estrofolari, insurrecte, un bigoti de gat.

El senyor Sever porta—istiu i hivern—uns pantalons de velltu, unes botes d'aigua, una mena de samarra impermeable, un ample barret de feltre. Quan la calor apreta massa, es treu la samarra impermeable i llueix una camisa de color d'oli. Però això passa poques vegades a l'any. Ell no necessita la calor, però necessita la samarra. O les butxaques de la samarra, que són una mena d'arsenal: hi guarda la pipa, la bossa del tabac, l'encenedor, la cartera amb els documents, fotos de paisatges exòtics, algun llibre, una maquineta d'afaitar—perquè si no la porta a sobre, el senyor Sever no es recorda que s'ha d'afaitar—, un ganivet complicat d'escuradents, llima de les ungles, obre-llaunes, etc., etc.

El senyor Sever es serveix una tassa de cafè, una copa de conyac—sap que pot fer-ho amb tota llibertat—, mentre jo escric. Ell beu, fuma i calla. De tant en tant, atia el foc. De tant en tant, encén la pipa.

Hi ha nits que entre els dos no ens diem ni cinquanta paraules. Però a mi em plau la companyia d'aquest home—precisament perquè no plau a l'altra gent—, i ell no s'ofèn del meu silenci ni el pren per menyspreu.

El senyor Sever ha viatjat per terres d'Àfrica, d'Oceania, d'Amèrica. Ha fet una vida nòmada, inquieta i estranya. Li ha plagut més la companyia de les bèsties que la dels homes. Mai no ha pogut arrelar en lloc. Volgué ésser

sociable, volgué ésser normal, i es casà. Però un cop casat, la dona li semblà un animal poc domèstic—encara que els altres creguessin el contrari—, i fugí del seu costat. Com que no hi havia cap motiu aparent, la gent el cregué boig.

Ara és vell i pobre, a pesar d'haver guanyat diners en abundor: però és que els gastà amb més abundor encara. Uns senyors rics i caritatius—caritatius perquè, els tres mesos d'estiu, donen, els divendres, cinc cèntims a cada pobre... i perquè de pobres en passen pocs—li han ofert un lloc a casa seva perquè guardi la casa. No hi poden tenir gos, perquè un gos no pot mantenir-se sol: quan ells no hi foren es moriria de gana. I hi tenen el senyor Sever. Li han donat una pistola, que ell deixa rovellar-se tranquilament. Li han ofert una cambra a la casa, perquè vegi que no hi ha diferències, però ell ha refusat—diu que viure en una casa com aquella, d'arquitectura tan poca-solta i absurda li faria l'efecte de viure dins d'un tortell—, i s'ha fet una barraca de fustes i tela enquitranada.

La barraca és petita, sols té cabuda per al llit, per a uns quants llibres—Wells, Dickens, Jack London, Zane Grey, Oliver Curwood—, per a un fogó.

El senyor Sever fa una vida que a la gent li sembla misteriosa i estranya: no es tracta amb ningú, parla més amb les bèsties que amb les persones, llegeix, fa uns guisots estranys: arròs amb prunes, com exemple. Dintre la seva barraca, al llit, llegint i fumant, encara que plogui o nevi, és més feliç que en la cambra més confortable de qualsevol "Palace", de qualsevol "Negresco".

La gent no el mira amb bons ulls: perquè no va a missa, perquè és bo, perquè és humil, perquè no saben res de la seva vida, perquè quan té diners, els dona.

Jo, en canvi, sento una veritable simpatia per aquest home que mantes nits ve a trucar a la meua porta.

LLUÍS CAPDEVILA

Visca Catalunya!

Ondegen les senyeres republicanes que lliuren espanyols d'ésser esclaus, besant les quatre barres catalanes en edificis públics i palaus.

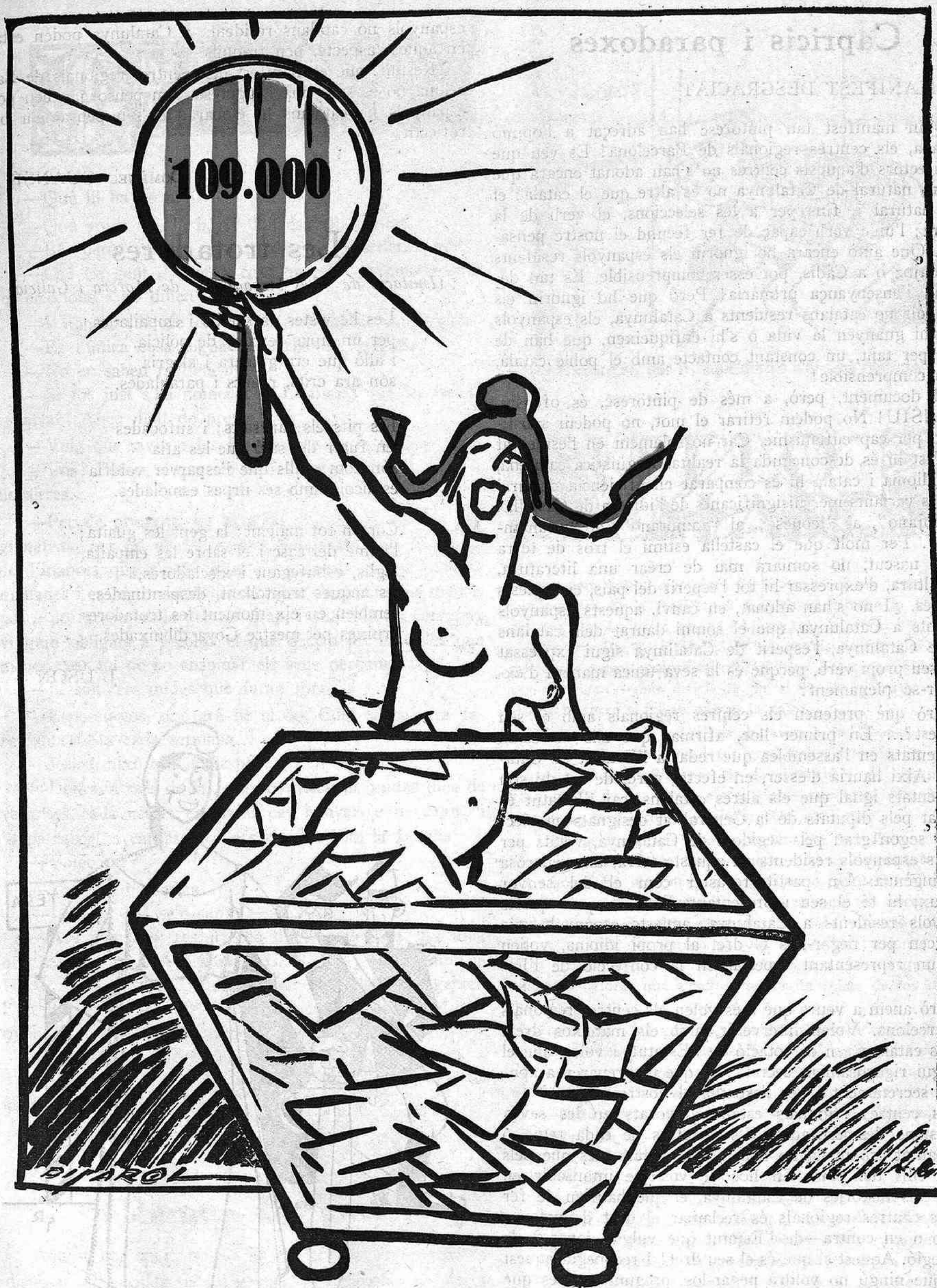
Barcelona, gran urbs de les més sanes, que té un bell port, mar i cel blaus, les frueix en monuments, balcons, façanes, en els pits del jovent i dalt les naus.

Catalans, escampem pel pla i la serra, les llavors del progrés i producció, que germinin florint en nostra terra; matem gram, mala canyota i pugó, que a la vida lliure fa la guerra, i així esdevindria rica la nació.

D. DAVÍ GUÉLL

**Demà, dissabte, no deixeu de comprar
"LA CAMPANA DE GRACIA"**

I doncs, què us crèieu?

De les urnes no en podia sortir altra cosa que la VERITAT, i la veritat és l'Esquerra Republicana.

Capricis i paradoxes

UN MANIFEST DESGRACIAT

Quin manifest tan pintoresc han adreçat a l'opinió catalana, els centres regionals de Barcelona! Es veu que els directors d'aquests centres no s'han adonat encara que el verb natural de Catalunya no és altre que el català: el verb natural i, fins per a les seleccions, el verb de la cultura; l'únic verb capaç de fer fecund el nostre pensament. Que això encara ho ignorin els espanyols residents a Badajoz o a Cadis, pot ésser comprensible. Es tan deficient, l'ensenyança primària! Però que ho ignorin els espanyols no catalans residents a Catalunya, els espanyols que s'hi guanyen la vida o s'hi enriqueixen, que han de tenir, per tant, un constant contacte amb el poble català, no és comprensible!

El document, però, a més de pintoresc, és ofensiu. OFENSIU! No podem retirar el mot, no podem substituir-lo per cap eufemisme. Car no solament en l'esmentat manifest hi és desconeguda la realitat lingüística catalana, ans l'idioma i català hi és comparat en eficiència cultural amb les variants més insignificants de l'idioma de Castella: al "riojano", al "leonés", al "zamorano", al "salamanquino". Per molt que el castellà estimi el tros de terra on ha nascut, no somiarà mai de crear una literatura, una cultura, d'expressar-hi tot l'esperit del país, en aquests dialectes. ¿I no s'han adonat, en canvi, aquests espanyols residents a Catalunya, que el somni daurat dels catalans és que Catalunya, l'esperit de Catalunya sigui expressat en el seu propi verb, perquè és la seva única manera d'expressar-se plenament?

Però què pretenen els centres regionals amb el seu manifest?... En primer lloc, afirmar que ells no estan representats en l'assemblea que redacta l'Estatut de Catalunya. Així hauria d'ésser, en efecte; però, de fet, hi són representats igual que els altres catalans, car l'Estatut és redactat pels diputats de la Generalitat designats en elecció de segon grau pels regidors de Catalunya, votats per tots els espanyols residents en aquesta terra, tan generosa com ingènua. Un partit foraster com el del senyor Lerroux, hi té el seu representant. Però és que aquests espanyols residents a Catalunya, aquests espanyols que comencen per negar-nos el dret al propi idioma, volien tenir un representant especial en la confecció de l'Estatut?

Però anem a veure què més volen els centres regionals de Barcelona. Volen intervenir, amb els mateixos drets que els catalans, en la votació de l'Estatut, i volen que el vot sigui rigorosament secret. ¿Es que es preparen a apunyalat secretament i per l'espatlla el nostre Estatut?

Els centres regionals estan equivocats en les seves pretensions desmesurades. Els Estatuts de cada regió o nacionalitat espanyola no han d'ésser votats més que pels propis fills del país. En lloc de voler-se immiscuir en els destins històrics de Catalunya, el que haurien de fer aquests centres regionals és reclamar el dret de votar—en pro o en contra—de l'Estatut que vulgui donar-se la seva regió. Aquest sí que és el seu dret! I reconegut aquest dret, que ningú no voldrà negar-los, preguntem: ¿és que hi pot haver ciutadans d'Espanya que puguin intervenir en la votació de més d'un Estatut?

Altrament, per a vetllar que en l'Estatut de Catalunya no hi hagi cap disposició vexatòria per als espanyols no catalans, ja n'hi ha prou amb les Corts espanyoles. Els

espanyols no catalans residents a Catalunya poden estar, en aquest aspecte, ben traquils.

Resum: que el manifest dels centres regionals de Barcelona no és sinó una lleugeresa. Em penso que ben pocs espanyols no catalans hi trobaran el seu pensament ben reflectit.

DOMÈNEC GUANSÉ

Les trotadores

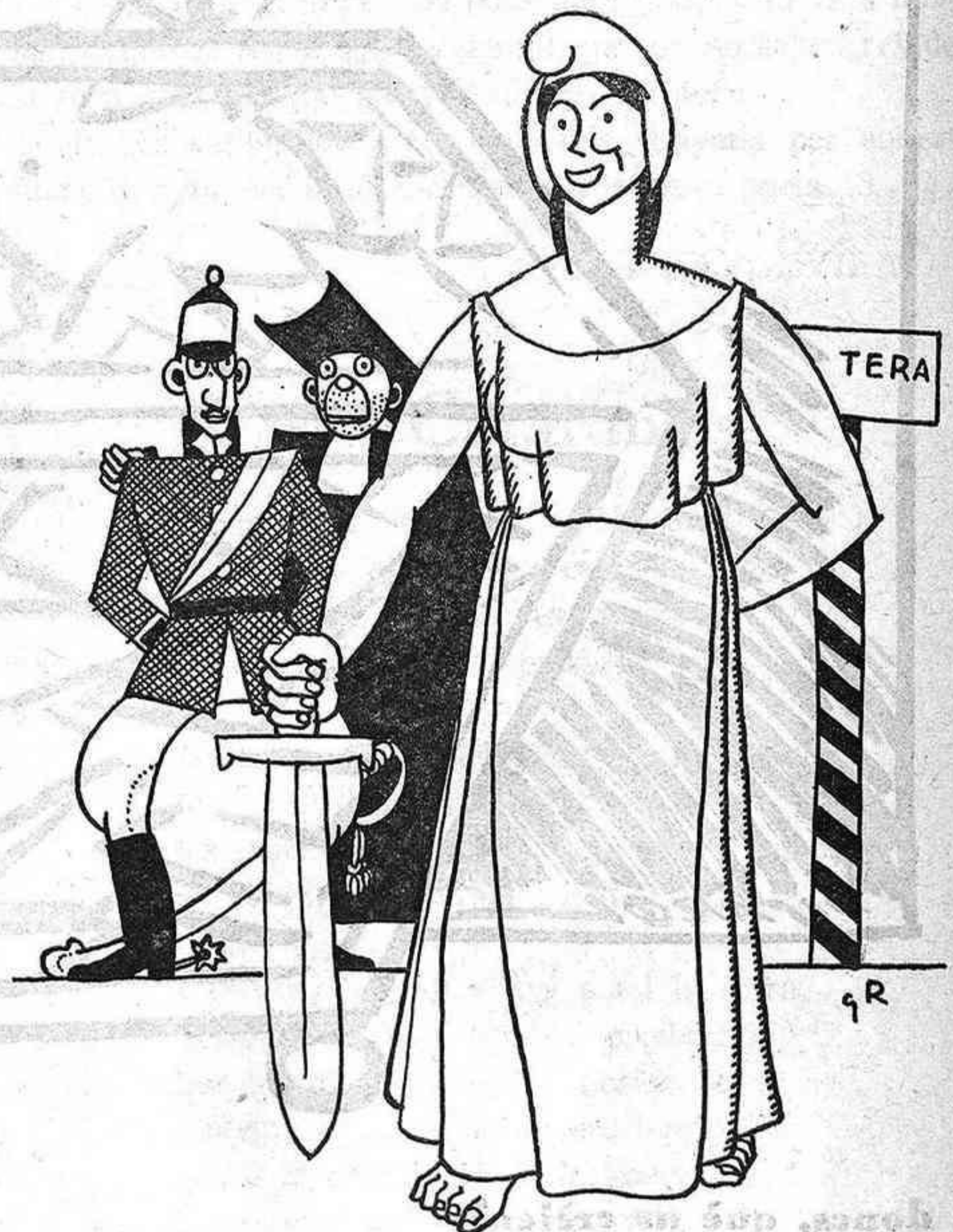
(Imitació de "Les birbadores" de Morera i Galícia)

Les he vistes passar bo i empaitades
per un tipus ferreny de policia,
i allò que era gatzara i alegria
són ara crits, renecs i paraulades.

Els pits els fan salts; i sufocades
en fugir del saió que les atia
són com ocells que l'esparver voldria
esmicolâ amb ses urpes esmolades.

Corren tot maleint; la gent les guaita;
l'hòme del casc i el sabre les empaita.
Àgils, esbufegant i xiscladores,
les anques trontollant, despentinades,
semblen en eix moment les trotadores
bruixes pel mestre Goya dibuixades.

J. USON

—Amb aquesta espasa i la confiança del poble, no em fan por ni Alfonsos ni Seguras.

—Què hi ha de nou?
 —Què voleu que hi hagi? Tot és vell, per aquí.
 —Bé, però, sempre sabreu alguna xafarderia, vós...
 —Ca! La gent d'aquesta casa ha estat enfeinada amb les eleccions, i no diuen ni piu.
 —I doncs, allò de les noves ordenances municipals?
 —Es l'única cosa digna de parlar-ne, cregueu.
 —No en sabeu res, encara?
 —Si tot just s'ha nomenat la Comissió que les ha de redactar! Aneu molt de pressa, vós.

—Veig que viviu a les fosques. Jo bé sé alguna cosa.
 —Vós? Potser sí que els de fora casa sabran més que nosaltres...

—Per de prompte, us haig de dir que la minoria regionalista, per tal de fer mèrits, proposarà a la Comissió de Finances que s'escombrin els carrers amb serradures mullades i es reguin amb lleixiu. Que s'autoritzi els urbans per a portar ombrella per tot drap, i que tots els carreters vinguin obligats a recollir el que deixin les bestioles que menen, per tal de no ensumar els seus perfums.

—Ja són tres mides que faran forrolla.
 —Espereu-vos, que ara bé el bo. Com sabeu, ara fareu una festa cada setmana...

—Veieu, això està molt bé.
 —Doncs, a més de la festa, us donaran quinze dies de vacances cada estiu; un passi per banyar-se de franc i "tapa-rabos" i carbasses de franc, per tota la família.

—Voleu dir?
 —Tal com ho sentiu.
 —I d'allò, què se'n sap?
 —Ara com ara, res. Hi ha dues tendències. La una, que hauríem de fer-ho amb la C. N. T., i l'altra, amb la U. G. T. De totes maneres, com que alguns llegeixen l'"A B C" i els altres el "T B O", em sembla que el més calent és a l'aigüera, i ens quedarem K. O.

—Però us sindiqueu, o no?
 —De moment, ja tenim el nom: "Sindicato Unico de la porra y la chaqueta roja".
 —Veritablement, ja no us manca tant...

Ramon Vinyes

Aquest bon amic nostre ha arribat de Colòmbia. Ve disposat a treballar més que mai. A Colòmbia ha donat conferències, ha fet periodisme, ha enllestit tres o quatre comèdies. Recordem-ne dues o tres: "L'amo", "La terra on no es canta", "Mister Gould".

Benvingut sia entre nosaltres Ramon Vinyes.

—A veure si, per fi, aquí dintre s'hi farà justícia!..

Hauríem hagut d'escriure "teló avall", i no "enlaire", perquè aquesta és la realitat. A Barcelona gairebé ja no funcionen teatres. La calor els ha obligat tots a tancar les portes.

Ara el crític de L'ESQUELLA hauria de fer com els botiguers que tenen compte corrent al banc i torre a Caldetes: deixar la crítica —més difícil de fer si no hi ha teatre— i anar-se'n a la torre a fer-se passar la calor.

Altres anys, les empreses donaven a la Premsa un resum de temporada, en el qual tot eren èxits, triomfs i pessetes a cabassos. La intel·ligència de la direcció i de l'empresa, el gran mèrit de les obres estrenades —que totes semblaven repetides—, la distinció dels intèrprets, etc., etc.

Tots, però, sabíem que la veritat era ben lluny d'aquestes manifestacions. Tots sabíem que el negoci —perquè sota tot això no hi ha més que un negoci com qualsevol altre— ha estat menys que magre. Tots sabíem que les obres —grises, impersonals, avorrides, mancades de tota vibració: teatre de pa sucat amb oli, però amb poc oli— no havien interessat. Tots sabíem que al teatre no hi havia anat ningú, que s'havien suspès funcions, que s'havien hagut de refiar de les tardes de diumenge.

Aquest any les empreses no s'han atrevit a donar-nos l'acostumat "resum de temporada" en el qual pretenien enganyar-se elles i enganyar-nos a nosaltres. Aquest any, menys que cap, no ens ho hauríem cregut, no s'ho hauria cregut ningú.

Aquesta temporada passada els empresaris han volgut anar més que mai de cara al negoci. I, naturalment, han fet menys negoci que mai. A pesar de conxorxes amb autors, a pesar de cobrar drets que no els pertocaven.

I és que no volen veure una cosa: que el veritable negoci dels empresaris és donar obres que interessin al públic, i donar-les-hi ben presentades, ben vestides i ben interpretades.

A veure si aquesta vinent temporada podrem tenir un teatre menys raquític, més interessant, més digne; a veure si els nostres empresaris deixen de pensar en el negoci... per a pensar un xic més en la dignitat del teatre. I és possible que així facin un veritable negoci.

ESQUELLOTS

A Pegues, poble on estiuegen personalitats com Alfons Roure, Josep Santpere i Alexandre Nolla, han guanyat les dretes.

Caldrà acordonar aquest poble. I fumigar-lo.

Penseu que als pobles —als escassos pobles— on han guanyat les dretes, hi viu gent dolenta.

I no us equivocareu.

Hem rebut "Rosalina" i "Cor de Catalunya", obres musicals del jove compositor Josep Mata. Dues obres que—n'estem segurs—han de tenir molt èxit.

Vigílies d'eleccions. Ja no us ho hem de dir: voteu els candidats d'esquerra. Engueu les dretes al botavant... encara que siguin dretes republicanes.

Fan pudor de cremat.

Ens han tornat a posar el segell de l'Exposició. Que és com haver-nos posat la llufa.

A veure si ens el treuen aviat.
Es un mal record.

El senyor Borbón volia esperar les eleccions de juny per prendre les seves decisions.

Doncs, bé! Ja les pot prendre, ara.

I, si encara té una punta de vergonya, amagar-se cent mil pams sota terra...

A Madrid, un capellà de Puente Vallecas comprava vots a l'església, a deu pessetes.

Era un deixeble aplicat del cardenal Segura.

En moltes esglésies de Catalunya els catòlics havien celebrat novenes per tal que no triomfessin les esquerres.

Però Déu no els ha escoltat, perquè darrera les seves paraules hi endevinava totes les concupiscències...

Hom demanava la unitat de Catalunya...

Ja la tenim, ara, aquesta unitat, encarnada en la figura d'En Francesc Macià

I aquell que no està amb Macià, no està amb Catalunya.

Hem vist, en els tramvies de la nostra ciutat, uns lletrerets o avisos en català. S'anuncia, per a ben aviat, que els autobusos i els "Metros" faran igual.

Sempre dona goig de veure que s'honora la parla, i molt especialment per aquelles empreses de les quals mai no ens havíem refiat.

Dies enrera, fèiem avinent que l'Ajuntament, en canviar els noms de certs carrers de la nostra ciutat, no tenia en compte que n'hi havien d'altres que s'anomenaven igualment.

Amb sorpresa hem vist, en un diari, que els noms proposats no han estat gens modificats, i segueix la duplicitat.

Es que l'Ajuntament té ganes de fer ballar el cap als ciutadans?

Val la pena de tenir-ho en compte!

Aviat serà un lluxe poder escriure una carta. Amb l'antipàtic segell de "entrega", el més antipàtic de l'Exposició i el corresponent, una carta per Hospitalet o Badalona et costa 35 cèntims.

El tramvia ja no costa tant.

La derrota de la Lliga

—Fugim, que ve el papus que es menja els nois dolents!

Ciudadà Esplà:

Us demanem, a petició de bon número de lectors, que vulgueu disposar que aquest mercat de carn que es veu a totes hores per certs carrers de la nostra ciutat — i no precisament en el districte cinquè — cessi d'una vegada.

Ara que la policia sembla que no té gaire feina, ¿no us sembla que podria dedicar-se una mica a sanejar les nostres vies de fullaraca en venda?

ALS JOVES, per Rafael Campalans.

Mai com avui no ens haurà dolgut disposar de tan poc espai per a dedicar a un llibre: aquest que ens ofereix Rafael Campalans, un dels esperits més lúcids, més oberts, més nobles de Catalunya.

"Als joves" — paraules d'un socialista als estudiants de Catalunya —, si bé de poca extensió — quaranta-tres pàgines —, és obra de gran profunditat, de gran densitat. Nosaltres prometem ocupar-nos-en més extensament i amb l'atenció que mereix, en altre lloc. Avui, però, no volem acabar aquesta nota sense recomanar la seva lectura als joves — sobretot als joves — i als vells. Tots en treuran profit.

A LA DERIVA, per "El Caballero del Mar".

L'escriptor que amaga el seu nom sota el pseudònim d'"El Caballero del Mar", ha publicat una sola novella — "Burlando el bloqueo", prologada per Gonçal de Reparaz —; i amb aquesta novella, interessantíssima, s'ha fet un nom. I un nom ben estimable. "Burlando el bloqueo" i "A la deriva" són novel·les que tracten un tema nou — el de la marina mercant espanyola — amb manera i estil de gran novel·lista.

"MI AMIGO ROBESPIERRE"; Henry Beraud; Editorial Apolo.

Un llibre interessant que es llegeix de cap a cap; un reportatge viu, palpitant, que té la virtut de desfer la llegenda terrorífica que envoltava la figura, fins ara tenebrosa, del cabdill revolucionari de "La Commune".

Aquesta literatura té l'avantatge que l'autor, generalment contemporani del biografat, l'ha conegut i l'ha tractat de prop. Per tant, transmet la seva impressió sobre l'home, amarada d'humanitat, al lector.

Els homes importants de la Història, vistos a través de la llegenda són una cosa. Vistos de prop, en són una altra.

Es una literatura, doncs, aquesta, que cuita a posar les coses al seu lloc respectiu.

J. P.

NOTA: En el número passat va aparèixer una impressió del llibre "Gog", publicat per la mateixa editorial. Interessa rectificar l'errada del títol. Es tracta del llibre GOG, de F. Pàpini. El lector, no hauria pogut endevinar-ho.

Bruel.—El vostre dibuix no és publicable.

Ventura.—L'únic que ha sonat és l'hora de tirar-lo al cove.

J. R. S.—Quan un home està de pega, amb els versos ensopega.

V. G.—Voldríem demanar-vos un favor: Que no ens atabalessiu tant. Si creieu, us comprarem un "polo".

Ll. S.—No l'hem rebuda. Envieu-ho altra vegada.

Carlets.—No us faci por aquesta secció, doncs. Fem barrila, però tenim el mal costum de dir la veritat.

M. C.—Amigueta, no estigui tan trista. Tots hem començat igual. Alguns n'han pogut sortir, i els altres ens han fet sortir a nosaltres... de "tino".

B. C. B.—D'això, ni parlar-ne. Vaia unes "pintes"!

P. P. T.—Anys endarrera, ens agradaven els trenca-caps. Avui, aprofitem millor el temps.

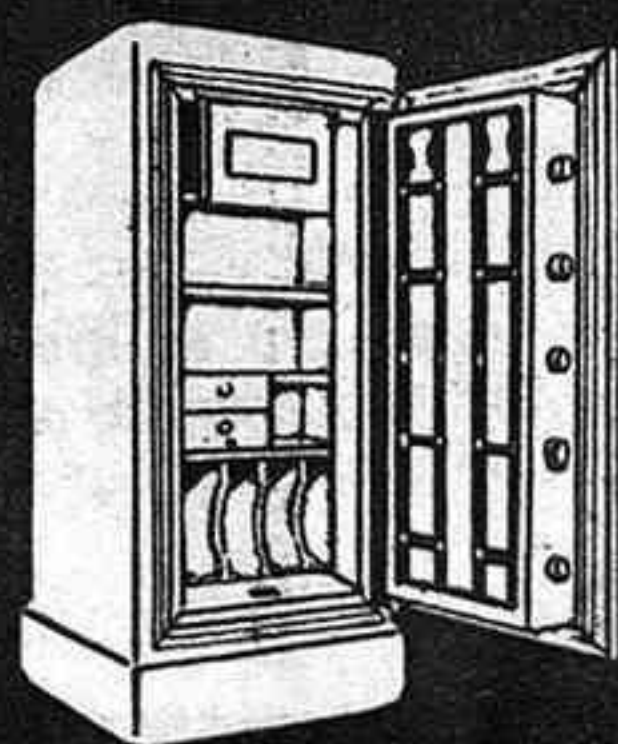
Nineta.—Més que mai!

Impremta "L'Esquella" i "La Campana", Om, 8, Barcelona

Si voleu menjar bé
aneu al restaurant

GRILL-ROOM

ESCUDELLERS, 8   Lloc predilecte
dels gurmets

ARQUES "SOLER"

INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET

ALDANA 3 i 5. BARCELONA TELEFÓN 31853

VIES URINARIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (urgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc. de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *urètitis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

siten sempre la presència del metge, i ningú no s'absenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avari), *eccemes*, *herpes*, *ulceres paricoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Pindoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòria* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinaries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 18, telèfon 544 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentortolliment, tractament i guariment de les dites malalties.

*Els millors discos
són els de*

La Voz de su Amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

Demaneu-los per tot arreu

TEATRE APOLO

Avui, divendres, nit, a les deu, i totes les nits,
el super-espectacle de

PARADAS i GIMÈNEZ

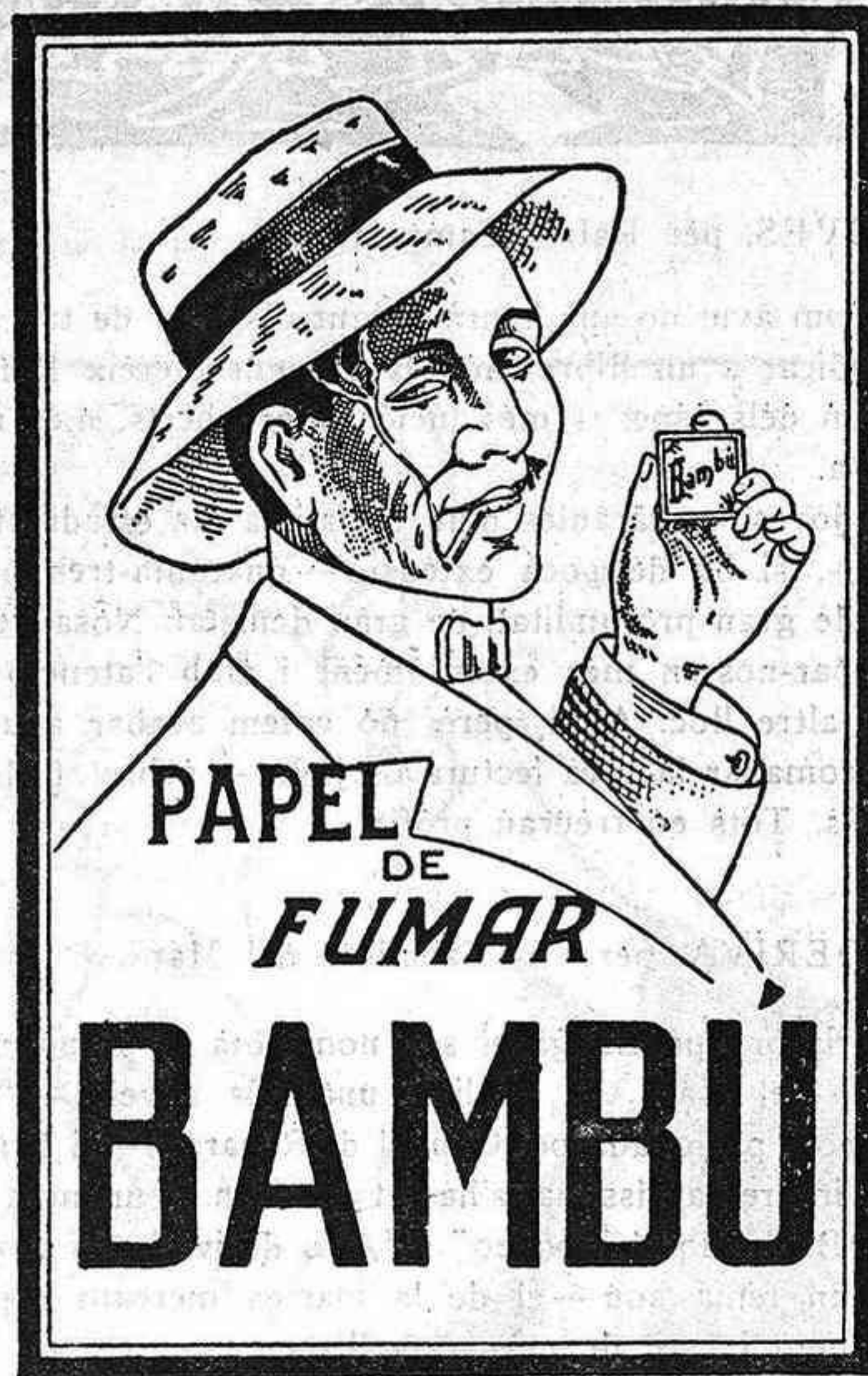
música de l'insigne mestre **GUERRERO**

PELE I MELE

per la companyia del TEATRE MARTIN, de Madrid, amb les bellíssimes vedettes **Sara Fenor**

i **Aurora Saiz**, i els tres ASOS del riure
Bori :: Aparici :: Herèdia

50 FORMOSÍSSIMES TIPLES, 50

PAPEL
DE
FUMAR
BAMBU

OBRES COMPLETES

d'En

Santiago Rusiñol

Anant pel món (Esgotada)		El pintor de miracles	1,50
El místic (3. ^a edició)	2,—	La Verge del Mar	1,50
Oracions. Amb música d'Enric Morera (2. ^a edició)	2,—	El despatriat	2,—
Fulls de la vida (Esgotada)		El triomf de la carn	1,50
Els Jocs Florals de Canprosa (2. ^a edició)	1,50	La illa de la calma (3. ^a edició) ...	2,—
El bon policia (Esgotada)		L'homenatge	1,50
Monòlegs (2. ^a edició)	2,—	La lepra	1,50
La bona gent (Esgotada)		L'Arma	1,50
Tartari de Tarascó. D'Alfons Daudet. (Quart miler) (Esgotada)		L'envelat de baix	1,50
El pati blau (4. ^a edició)	2,—	Glossari, per "Xaratu"	2,—
El poble gris (Esgotada)		El català de "La Mancha"	3,50
La mare (4. ^a edició) (dissetè miler)	2,—	El pobre vidu	2,—
La "merienda" fraternal. (Quart miler)	1,50	A ca l'antiquari (sainet)	1,50
L'alegria que passa	1,50	L'auca del senyor Esteve (Cinc actes) (2. ^a edició)	2,—
L'heroi (Esgotada)		"Gente Bien" (Sainet) (3. ^a edició)	1,50
Llibertat!	2,—	Els Naufrags	2,—
La fira de Neuilly	2,—	En Josepet de Sant Celoni (Novella picaresca)	2,—
Els savis de Vilatrista (Esgotada)		"Souper-Tango" (Obra satírica en un acte)	1,50
L'auca del senyor Esteve (edició definitiva)	16,—	La casa de l'art (Peça en un acte)	1,50
L'hereu Escampa (Esgotada)		L'acaparador (Peça satírica en un acte)	1,50
En Tartari als Alps	2,—	Bataneros en Comandita (Sainet de costums financers, en un acte)	1,50
La llei d'herència	2,—	El català de "La Mancha" (Tragicomèdia en quatre actes)	2,—
Ocells de pas	2,—	"Chaufeur... al Palacel"	1,50
La intel·lectual	2,—	Tenoriades	1,50
El redemptor	2,—	"La Niña Gorda"	3,50
Cors de dona	2,—	Casament de conveniència	2,—
El Teatre per dins	1,50	Màximes i mals pensaments (Edició econòmica)	2,—
Dol d'"alivio"	1,50	(En paper de fil)	5,—
El daltabaix	2,—	Jardins d'Espanya	25,—
El titella pròdig	1,50	Les dues filles	1,50
La nit de l'amor	1,50	Els analfabets	2,—
Del Born al Plata. (Impressions de viatge)	3,50	Miss Barceloneta	2,—
Port-Tarascó, d'A. Daudet. (Traducció)	2,—		

OBRA D'ACTUALITAT

Vida, obra i anècdotes d'En Santiago Rusiñol

per Jaume Passarell i Àngel S. Escó

Il·lustrat amb nombroses fotografies

Preu: 4 pessetes

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorguen descomptes

Després del triomf

—Ara veureu com els vells farem coses que no heu sabut fer els joves.